

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦσθ' ὅτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 43ος

Ἀθῆναι, 24 Ὀκτωβρίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 47

Η ΜΙΚΡΗ ΡΩΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN ROSMER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ Κάτια καταταραγμένη, ἔσκυβε
τὸ κεφάλι κι' ἔσφιγγε τὰ χέρια τῆς
μὲ ἀπελπισία.

— Ναί, ἔκανε στὸ τέλος, βρίσκον-
τας πάλι τὸ θάρρος τῆς καὶ τὴν ὑπε-
ρηφάνειά τῆς. Ἐγὼ ἤμουν. Δὲν μπο-
ροῦσα νὰ κάνω ἄλλοιως. Κι' ὅμως
δὲν ἔκανα τίποτε κακὸ. Στὸ ὀρκίζο-
μαι, Πάτρικ.

Ὁ Πάτρικ κούνησε μὲ δυσπιστία
τὸ κεφάλι του.

— Σὲ ἱκετεύω, πιστέψέ με! Δὲν
θὰ σοῦ λεγα ψέμματα. Βγῆκα ἀπὸ τὴν
κάμαρά μου μόνο καὶ μόνο γιὰ...

Ἐκοψε τὴ φράση τῆς προτοῦ νὰ
τὴν τελειώσῃ. Ἀχ, ἂν ὁ Πάτρικ δὲν
ἦταν Ἀγγλος πόσο πρόθυμα θὰ τοῦ
ἐμπιστευόταν τὸ βαρὺ μυστικὸ τῆς!

— Γιατί δὲν ἀποτελεῖς; Εἴ-
ναι κακὸ;

— Ὅχι.

— Λοιπὸν πές μου το.

Ἄν δέν μου τὸ πῆς, εἴ-
μαι ὑποχρεωμένος νὰ εἰ-
δοποιήσω τὸν πατέρα μου

Τὸ κοριτσάκι ἔνωσε τὰ
χέρια του παρακλητικά.

— Ὅχι, ὄχι, γιὰ ὄνο-
μα τοῦ Θεοῦ!

— Λοιπὸν γιατί; Δὲν
μοῦ ἔχεις ἐμπιστοσύνη;
Ἐγὼ σοῦ ἔχω. Κι' ἂν
εἶναι κάτι ποὺ πρέπει νὰ τὸ κρατήσω
μυστικὸ, δὲν θὰ μιλήσω, νὰ εἶσαι βε-
βαία.

— Εἶσαι πολὺ καλὸς, ἔκανε ἡ Κά-
τια μὲ ἀπόγνωση. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ
νὰ πῶ τίποτε.

— Κι' ὅμως πρέπει νὰ ξέρω γιατί
βγῆκες στὸν κῆπο αὐτὴ τὴν ὥρα. Σὲ
εἶδα ν' ἀπλώνῃς τὸ χέρι σου ἀνάμε-
σα ἀπ' τὰ κάγκελα καὶ νὰ παίρνῃς
κάτι.

Ἡ Κάτια ἔγινε κατακόκκινη καὶ
ἔβαλε μιὰ πνιγμένη φωνή. Ἐπεχεί-
ρησε νὰ φύγῃ, ἀλλὰ ὁ Πάτρικ τὴν ἔ-
πιασε ἀπ' τὸ χέρι.

— Γιὰ τελευταία φορά, Κάτια, σὲ
ἐξορκίζω νὰ παντῆσαι. Ἄν δέν θέλῃς
νὰ μὲ φέρῃς στὴν
ἀνάγκη νὰ τὰ
μαρτυρήσω στὸν
πατέρα μου, πρέ-
πει νὰ μοῦ τὰ φα-
νερῶσῃς ὅλα.

— Δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ. Μοῦ
εἶναι ἀπαγορευμένο.

— Ἀπὸ ποιόν;

Ἡ Κάτια ἔσκυψε τὸ κεφάλι τῆς
χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἀπὸ τὸν πατέρα σου;

— Ναί.

— Σοῦ ἔδωσαν κανένα γράμμα ἀπ'
αὐτόν; Ἡ γι' αὐτόν;

— Ὅχι, γι' αὐτόν, ἄφησε ἡ Κάτια
νὰ τῆς ξεφύγῃ.

— Γιὰ ποιὸν λοιπόν; ἔκανε κατὰ-
πληκτος ὁ Πάτρικ. Ποιὸς τολμᾷ νὰ
χρησιμοποίησῃ γιὰ μιὰ τέτοια σκο-
τεινὴ ὑπόθεσις ἓνα μικρὸ κοριτσάκι;
Ὅποιος τὸ κάνει εἶναι ἀνάνδρος.

Τὰ μάτια του πετοῦσαν σπίθες.

— Ἄν ξαναγίνῃ κι' ἄλλη φορά
αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, θὰ ἔχουν νὰ κάνουν
μαζί μου! Καὶ θὰ ἴδωσιν!

Ἡ Κάτια ἔγινε κατάχλωμη. Ὁ
Πάτρικ θὰ τὰ διηγόταν
ὅλα στὸν πατέρα του, θὰ
γίνονταν ἀνακρίσεις, ὁ
νουνός τῆς καὶ ὁ Βερε-
ζίνας θὰ πῆγαιναν χαμέ-
νοι. Μπροστὰ σὲ μιὰ τέ-
τοια πιθανότητα πῆρε
τὴν ἀπόφασή τῆς.

— Ἄν σοῦ τὰ πῶ ὅλα,
εἶπε, μοῦ δίνεις τὸ λόγο
σου πὼς δὲν θὰ φανερῶ-
σῃς σὲ κανένα τίποτε;

— Καὶ βέβαια. Τὸν ἔ-
χεις.

— Λοιπὸν ἄκουσε καὶ
πρόσεχε γιατί εἶναι πολὺ
σοβαρό. Οἰκογένεια δὲν
ἔχω. Αὐτὸς ποὺ εἶδες
στὸ καράβι δὲν εἶναι ὁ
πατέρας μου, εἶναι ὁ κη-
δεμών μου, ὁ συνταγμα-
τάρχης Μοντάργκ, ὁ πα-
σιστής τοῦ Ναπολέον-
τος. Κατὰ διαταγὴν τοῦ
πῆγα στὸν λαχανόκηπο
καὶ πῆρα τὸ γράμμα.

— Μὰ γιατί μιὰ τέ-
τοια ὥρα καὶ μὲ τόση μυστικότητα;
— Γιατί τὸ γράμμα δὲν εἶναι γιὰ
μένα. Εἶναι... εἶναι γιὰ τὸν Αὐτο-
κράτορα.

— Γιὰ τὸν Ναπολέοντα! ἔκανε
κατὰπληκτος ὁ Πάτρικ. Γιὰ τὸν Βο-
ναπάρτη!

— Σοῦ! Μὴ φωνάζεις. Ἦταν ἔ-
να γράμμα τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης.
Δὲν μποροῦσε νὰ τὸ λάβῃ ἄλλοιως.
Καὶ τώρα, συνέχισε, βλέποντας τὸν

φίλο της να μένη μ' ανοιχτό το στόμα μπροστά σ' αυτή την αποκάλυψη, τώρα θα με μισήσης βέβαια. Είσαι "Αγγλος. Κι' εγώ είμαι Ρωσίδα. Θα έπρεπε να μισώ τον κατακτητή της πατρίδας μου, αλλά λυπάμαι τον δυστυχισμένο πατέρα που ζή χωρισμένος από το γιό του. Γι' αυτό, ανέλαβα να του παραδώσω αυτό το γράμμα. Περιφρόνησέ με αν θέλεις, μίσησέ με, αλλά δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς.

— Να σέ μισήσω ; Γιατί ; Για τον ήρωισμό σου ; Έκανε ο Πάτρικ ύψωντας το κεφάλι. Γιατί φέρθηκες σάν άνδρας ;

— "Αν φερόμουν σάν άνδρας δεν θα φλυαρούσα τώρα. Κι' αν μαθευτή τιποτε, είμαι χαμένη. Κι' εσύ μαζί.

— Μά πώς θα μαθευτή ;

— Ξέρω γώ ; Έκανε φοβισμένη η Κάτια. "Αν έλεγες εσύ τιποτε.

— "Όλο το αίμα ανέθηκε στο κεφάλι του Πάτρικ.

— Να σέ προδώσω ; είπε. "Αφού σου έδωσα τον λόγο μου.

— Μά είσαι "Αγγλος. "Η πατρίδα έρχεται πάνω από τη φίλια.

— Δεν είμαι "Αγγλος, είμαι "Ιρλανδός. Και ύστερα, αν η αποστολή σου δεν ήταν παρα να παραδώσεις στον Ναπολέοντα το γράμμα του γιού του, τότε το πράγμα δεν είναι και τόσο επικίνδυνο. "Ο μικρός πρίγκηπας είναι ακόμη ένας μπέμπης, τί μπορεί να γράφη ; "Εννοια σου, Κατερίνα, δεν θα σέ προδώσω. "Θ' αγνοήσω ό,τι κάνεις, αλλά θα βρίσκομαι πάντοτε κοντά σου, σιωπηλός μ' έτοιμος να σέ προστατεύσω μόλις με χρειαστής.

"Η Κάτια χαμογέλασε, ήσυχα-σμένη.

— Ευχαριστώ, Πάτρικ, είπε. "Εχεις γενναία καρδιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Στο φυτώριο του Δόγκουντ

"Η Μίλδρεδ, τριζοβολώντας ολόκληρη μέσα σ' ένα καινούργιο φόρεμα από μενεξέλι ταφτά, έκανε την θριαμβευτική εμφάνισή της στη βίλλα των "Ο-Ντόνοβαν.

— Καλημέρα, αγαπητή μου, είπε με καταδεκτικό και προστατευτικό ύφος μόλις είδε την Κάτια που έτρεξε να την προϋπαντήση. Δεν θα με περιμενες βέβαια σήμερα, αλλά ήρθα να σέ πάρω για να πάμε στο Δόγκουντ. Είμαι καλεσμένη στην κόμησας Μοντολόν και καθώς θυμήθηκα την προχθεσινή υπόσχεσή μου. . . Μόνη μου φοβάμαι μήπως βαρεθώ ! Θέλεις νάρθης μαζί μου ;

— "Ω, πολύ ευχαρίστως ! Φθάνει να μου το επιτρέψης η κυρία "Ο-Ντόνοβαν.

— Και βέβαια, αγαπή μου, έκανε η μητέρα του Πάτρικ μ' ένα γλυκό χαμόγελο. "Ο περίπατος αυτός θα σου είναι πολύ ευχάριστος. Τρέξε να ντυθής.

"Η Κάτια χάθηκε και σέ λίγο παρουσιάστηκε ντυμένη μ' ένα χαριτωμένο φορεματάκι. "Ενα καπέλλο γαρνιρισμένο με τριαντάφυλλα πλαισίωνε το προσωπάκι της που έλαμπε από ευχαρίστηση.

"Η Μίλδρεδ δεν φάνηκε και τόσο ένθουσιασμένη βλέποντας την μικρή Ρωσίδα τόσο κομψά ντυμένη. Μά η πρόσκληση είχε πιά γίνει. Κατέθηκε με πόζα βασιλισσας και μπήκε σ' άμάξι. Όπου την ακολουθούσε η Κάτια. Το κοριτσάκι έσφιγγε μ' αγωνία το πουγί της. Τί σπουδαία μυστικά έκρυβε το άσήμαντο αυτό σακκουλάκι ! Για κάθε ένδεχομένο είχε πάρει τα χαρτιά μαζί της μ' άγνωστες αν θα κατάφερνε να τ'ά δώση. . .

Σέ λίγα λεπτά το άμάξι που τ'ώδηγούσε ένας άράπης τρέχοντας δίπλα σ' άλογα, έφθασε στο Δόγκουντ. "Όταν μπήκαν στο μικρό σαλονάκι της κυρίας Μοντολόν η Κάτια νόμισε πως βρισκόταν στον παράδεισο. "Η έλλειψη από κάθε άνεση, ή γύμνια σχεδόν από έπιπλα ξεχνιόνταν μπρος στην ευγένεια και την χάρη της οικοδέσποινας.

"Ο μεγάλος γιός του στρατηγού Μπερτράν και ο νεαρός Λά Κάζ βρίσκονταν εκεί. "Η Μίλδρεδ τους παρέλαβε εϋθύς. "Η μικρή Ρωσίδα καθόταν σιωπηλή χωρίς να ανακατεύεται πολύ στις κουβέντες των άλλων παιδιών. Παρακολουθούσε μάλλον την συζήτηση του σέρ Ουίλλιαμς με την κυρία Μοντολόν κι' έθαύμαζε την ψυχραιμία και τη διπλωματικότητα της κόμηςσας.

Με το χαμόγελο πάντοτε στα χείλη δείχνοντας τη μεγαλύτερη λεπτότητα ή Γαλλίδα άριστοκράτισσα κρατούσε ωστόσο μιά στάση έπιφυλακτική και αξιοπρεπή. "Ο σέρ Ουίλλιαμς προσπαθούσε με διάφορους πλάγιους τρόπους να την κάνει να μιλήση και οι έρωτήσεις που έκανε στην κυρία Μοντολόν παρ' όλα τα κομπλιμέντα που τις έστόλιζε έμοιαζαν πολύ με ανάκριση. Στο τέλος, βλέποντας πως έσο κι' αν προσπαθούσε δεν θα κατάφερνε να βγάλη τίποτε, έ διευθυντής της "Αστυνομίας αποφάσισε να συντομεύση την επίσκεψή του. "Ωστόσο πριν φύγη έδήλωσε πως είχε την περιέργεια να θαυμάση και αυτός τ' άριστουργήματα του καινούργιου τους "Ισπανού περιβολάρη.

Πάντα πρόθυμη η κυρία Μοντο-

λόν προσφέρθηκε να τον συνοδεύση στον κήπο. Τα παιδιά πήγαν μαζί τους. "Η Μίλδρεδ προχωρούσε ανάμεσα στους δύο νεαρούς Γάλλους. "Η Κάτια έρχόταν από πίσω. Μπροστά στην άνισια του πανίσχυρου διευθυντή της "Αστυνομίας ή μικρή Ρωσίδα φαινόταν λίγο παραμελημένη. Μά δεν στενοχωριόταν καθόλου γι' αυτό. "Απεναντίας θα έπιθυμούσε να την ξεχάσουν ολότελα ώστε να καταφέρει να συναντήση αυτό τον κηπουρό που τώρα πήγαιναν να περιεργασθούν τα έργα του.

Και νά, ύστερα από λίγο ξεχώρισαν από μακριά ένα πελώριο μυστακαλή που με το φτυάρι στο χέρι δούλευε σκυμμένος πάνω από την νεοσκαμμένη γή.

"Ο θεός της Μίλδρεδ μόλις κατέδεχθηκε να ρίξη μιά ματιά προς το άσήμαντο αυτό υποκείμενο κι' ύστερα μαζί με τους συνοδούς του έστριψε σέ μιάν άλλη δενδροστοιχία.

"Η Κάτια έμεινε πίσω. Τρέμοντας από συγκίνηση, αφού βεβαιώθηκε πρώτα πως ήταν μόνη της, πλησίασε τον κηπουρό.

— "Εγώ είμαι Βερεζίνα μου, είπε με χαμηλή φωνή.

— Μικρούλα μου, μικρούλα μου, έκανε ταραγμένος ο γέρο-γκρινιάρης. "Εσείς είστε ; "Αχ, σήμερα είναι ή πιά ευτυχισμένη ήμέρα της ζωής μου από τότε που ήρθαμε σ' αυτό το καταραμένο παλιόνησο !

— Μά κι' εγώ είμαι πολύ ευχαριστημένη, Βερεζίνα μου.

— Τί συμφορά είναι αυτή που μ'ας έτυχε. "Ο Αυτοκράτωρ μας σ' αυτή την έλεεινή παράγκα και ο συνταγματάρχης μου. . .

— Σούτ, σούτ, έκανε η Κάτια. Σώπα για όνομα του Θεού !

— Ναι, έχετε δίκιο, μά τί τα θέλετε ; Δεν μπορώ να τον συνειθίσω αλλιώς. Και έσείς ; Πώς τα πάτε. Πιάσατε φίλιες μ' εκείνη την "Εγγλεζοπούλα, την άνεψιά του ψηλομύτη εκείνου πολισιμάνου που τ'ά μάτια του λές ότι τρυπούνε τοίχο. Μά έννοια σου, κι' ή άνεψιά του δεν φαίνεται καλύτερη. Και ψηλομύτα είναι και κακιά. "Ας είναι. "Αν σ'ας κάνη κέφι να παίζετε μαζί της. . .

"Η Κάτια πήρε αυτό τον λόγο για μεγάλη προσβολή.

— Νά παίζω ; "Εγώ δεν είμαι εδώ για να παίζω !

— "Ω, μ'ή σ'ας κακοφάινεται, δεν τόπα για να σ'ας προσβάλω, έ, έτσι μούρθε, ξέρω γώ ;

Μά ή μικρούλα δεν έννοούσε να του συγχωρήση αυτή την προσβολή. "Ηταν βέβαια ένα λαμπρό κοριτσάκι

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΔΔ'. — Τελευταίο κεφάλαιο

— Παιδιά ! εφώναζε ποιος θέλει τώρα νάνεβ'η στο γαϊδουράκι ; (Το «γαϊδουράκι» ήταν το ψεύτικο αλογάκι, που έεχνα στο ψεύτικο άμάξι. "Αλλά στην ανάγκη το έκανα και γαϊδουράκι, γιατί είχε αρκετά μακριά αυτιά.)

— "Εγώ ! "Εγώ ! "Εγώ ! . . Μαμμά, "Εγώ !

"Όλοι κι' όλες ήθελαν να καβαλικεύουν. "Επειδή όμως δεν υπήρχε παρ'ά μόνο ένα γαϊδουράκι, έπρεπε να κάνει καθένας το γύρο του με τη σειρά του. "Ανέβασα λοιπόν πρώτα το Σαρλό, έπειτα τις δυο Γιαπωνέζες, έπειτα τη Μόνικα, έπειτα τη Ροζίνα, έπειτα τον "Αλφρέδο και καθεξής. "Η Γιαγιά έδήλωσε πως δεν ήθελε γαϊδουροκαβαλλαρία γιατί ήταν κουρασμένη. "Αντίθετα, ο "Αλφρέδος παρακάλεσε να του κάμω δυο γύρους, αφού γι' αγάπη του πήγαμε στη θάλασσα. "Όσο για τον Κουίν-Κουίν, αυτός έτρεχε ολόένα πεζός με το γαϊδουράκι, και του τσιμπούσε πότε ταύ-

Ο ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΥΝΑΒΙ

Μιά μέρα ένα κουνάβι, καθώς περνούσε από κλαδί σέ κλαδί, έπεσε πάνω σ' ένα λύκο, που κοιμόταν στη ρίζα του δέντρου.

"Αμέσως ο λύκος ξύπνησε κι' έτοιμαζόταν να τ'ά φάγη.

Το κουνάβι άρχισε τότε τα παρακαλετά να τ'άφήση να φύγη.

— Καλά, του άπαντά ο λύκος, θά σ'άφισω με μιά συμφωνία. Θέλω να μου πής γιατί έσείς τα κουνάβια είστε έτσι όλο χαρούμενα, ενώ "Εγώ έχω πάντα λύπη στη καρδιά.

Το κουνάβι τότε του άπάντησε : — "Αφ'όε με να σκαλώσω πάνω στο κλωνί και θά σου πω. Τώρα δεν μπορώ να σου μιλήσω, γιατί τρέμω από το φόβο μου.

"Ο λύκος τ'άφησε.

Χαρούμενο το κουνάβι σκάλωσε στο δέντρο κι' από κει πάνω του φώναξε :

— "Εχεις λύπη πάντα στη καρδιά γιατί είσαι κακός και ή κακία σου ξέφρανε τη καρδιά σου, ενώ "Εμείς είμαστε χαρούμενα γιατί έχουμε καλή καρδιά και δεν κάνουμε κακό σέ κανένα.

(Διασκευή)

Ν ΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΣΑΚΗΣ

ΗΛΙΟΣ

Θεού χαρά, Θεού παρουσία ! Του "Ηλιου, είν' ο Θεός πηγή ! Για τοούτο, φέγγει—κι' όλ' ή γή Καινούργια παίρνει σημασία !

Τή λάμψη καμαρώνω έμπρός μου Και τ'ό Θεό δοξολογώ.

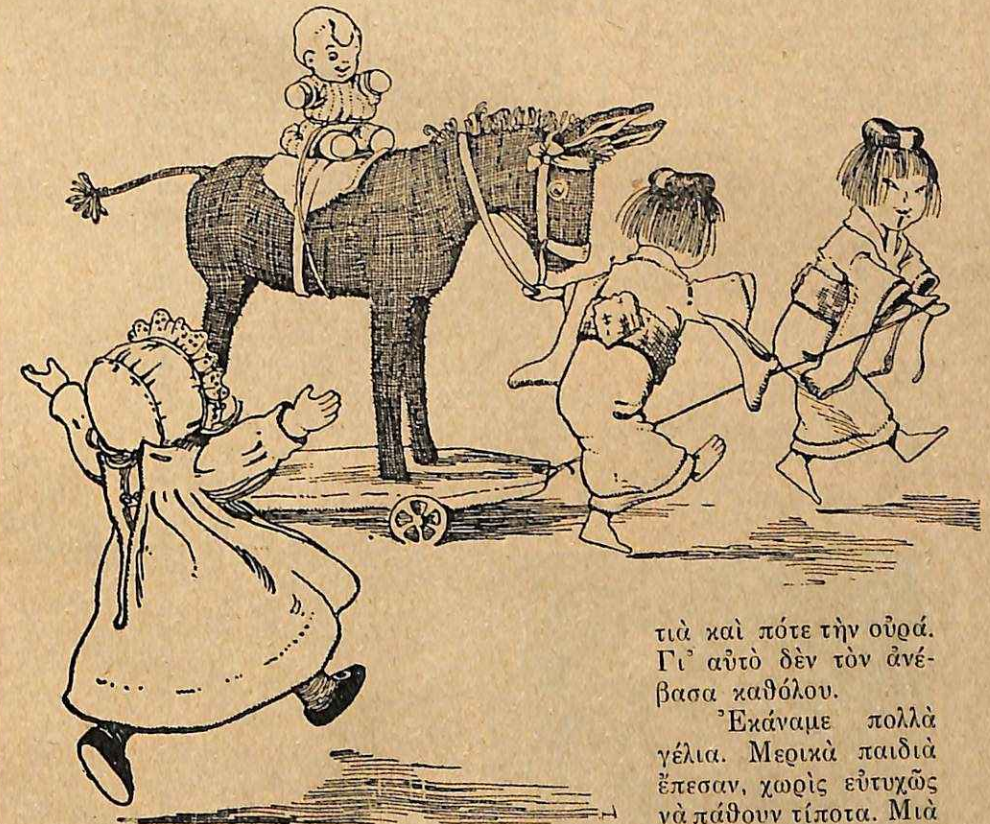
Του "Ηλιου άνυμνούν τον οδηγό Κι' όλα τα πλάσματα του κόσμου.

Και, στο βασιλέμμα όταν πάη, Τότε, άγγελάκι σάν πουλί Πετα στο δέντρο και λαλεί Με τ' άλλα τα πουλάκια πλάι :

—Της Πλάσης στόματα, ανοιχτήτε ! Είτε παιδιά σ'ας λέγουν, είτε Ζώα και πουλιά, προσευχήτε !

(Η άναδημοσίευση άπαγορεύεται)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

τιά και πότε την ουρά. Γι' αυτό δεν τον ανέβασα καθόλου.

"Εκάναμε πολλά γέλια. Μερικά παιδιά έπεσαν, χωρίς ευτυχώς να πάνουν τίποτα. Μιά δάκρυη ώρα βάσταξε

αυτό το παιχνίδι, κι' έπειτα γυρίσαμε στο σπίτι να φάμε.

"Ετσι διασκεδάσαμε καθεμέρα στο ωραίο άκρογιάλι. Κι' ο καιρός περνούσε, και το καλοκαίρι τελείωσε, κι' έπρεπε πιά να γυρίσουμε στη χώρα. Τα παιδιά λυπήθηκαν πολύ όταν τους είπα ένα βράδυ πως το πρωί θά φεύγαμε με το τραίνο. "Αλλά δεν μπορούσε να γίνη αλλιώς. "Ερχόταν χειμώνας, θάρχιζαν οι βροχές, τα κρύα, κανένα γούστο δεν θάχε πιά ή θάλασσα. "Επειτα θάνοιγαν και τα σχολεία, τα παιδιά θάρχιζαν τα μαθήματά τους. "Αγοράματα θά τάφιναν ; Ποτέ ! Τί θάλεγαν γιά τη μαμμά τους όταν θά μεγάλωναν ; «Κακή μαμμά, όλο παιχνίδια μ'ας έκανε και γράμματα δεν μ'ας έμαθε καθόλου». Γυρίσαμε λοιπόν στη χώρα και ξαναρχίσαμε τη χειμωνιάτικη ζωή. Και του χρόνου !

ΤΕΛΟΣ

"Αγαπητά μου παιδιά,

Τώρα θά ξεκουραστώ λιγάκι κι' "Εγώ και τον ερχόμενο μήνα Νοέμβρη δεν θά σ'ας πω καμιά ιστορία. "Από το Δεκέμβρη όμως, με το νέο τόμο, θάρχισω μιά μεγάλη και ωραία πω θά σ'ας άρρέσει πολύ. Περιμένετε. "Ενας μήνας περνά τόσο γρήγορα ! . .

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Τὰ τρία αὐτὰ «ναί» ἔπεσαν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ παπᾶ σὰ σφυροκοπήματα, τὸ ἕνα δυνατώτερο ἀπὸ τὸ ἄλλο.

— Λοιπὸν, ἐξακολούθησε ὁ Ζυχέλ, ὁ καπετάν-Ἀντιφέρ κι' ὁ κύριος Ζαμπουκὸ εἶν' ἐδῶ μπροστὰ σας καὶ περιμένουν νὰ τοὺς ἀνακοινώσετε τὸ γράμμα τοῦ παπᾶ, γιὰ νὰ πᾶνε ἀμέσως νὰ βροῦν τὸ νησάκι Νο 3. Θέλετε;

Θαύμα πῶς κρατίωνται στὴ θέση τοῦ ὁ Ἀντιφέρ, ποὺ πότε τὸ αἷμα τοῦ ἀνέβαινε στὸ κεφάλι καὶ γινόταν κατακόκκινος, πότε ξεναγύριζε στὴν καρδιά καὶ γινόταν κατὰ χλωμός.

— Κι' ἄμα φθάσετε στὸ νησάκι ποὺ βρίσκεται ὁ θησαυρὸς, τί θὰ κάμετε; ρώτησε ὁ παπᾶς.

— Ὅ, τὸν ξεθάψουμε, διάβωλε!

φώναξε ὁ Ἀντιφέρ.

— Κι' ἄμα τὸν ξεθάψετε;

— Ὅ, τὸν μοιράσουμε στὰ τρία.

— Καὶ τί θὰ τὰ κάμετε τὰ μερίδια σας;

— Ὅ, τι θέλουμε, κύριε αἰδεσιμώτατε!

— Μὲ ἄλλους λόγους, φώναξε ὁ παπᾶς μὲ ἱερὴ ἀγανάκτηση, θὰ με-

ταχειρισθῆτε αὐτὸν τὸν πλοῦτο γιὰ νὰ ἱκανοποιήσετε τὰ ἐνστικτὰ σας, τίς ἀρέξεις σας, τὰ πάθη σας, καὶ ναυδεῖτε τὸν ἀριθμὸ τῶν ἁμαρτωλῶν ἐπὶ τῆς γῆς!

— Ἐπιτρέπετε; ἔκαμε δειλὰ ὁ Ζαμπουκός.

— Ὅχι! δὲν ἐπιτρέπω τίποτα! Νὰ μοῦ ἀπαντήσετε μόνο σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτηση: Ἄν ὁ θησαυρὸς περιέλθῃ στὰ χέρια σας, ὁπόσους θὰ τὸν ἐκμηδενίσετε;

— Καθένας θὰ μεταχειρισθῇ τὸ μερίδιό του ὅπως τοῦ ἀρέσει, ἀποκρίθηκε ἀόριστα ὁ τραπεζίτης.

Ὁ Ἀντιφέρ ξέσπασε:

— Μὰ ξέρετε, κύριε αἰδεσιμώτατε, τὴν ἀξία αὐτοῦ τοῦ θησαυροῦ;

— Μοῦ εἶναι ἀδιάφορο!

— Ἐκατὸ ἑκατομμύρια φράγκα!

Καὶ τὸ τρίτο, δηλαδὴ τριαντατρία

ἑκατομμύρια, θὰ εἶναι δικὰ σας!

Ὁ παπᾶς σήκωσε τοὺς ὤμους του.

Ὁ Ἀντιφέρ ἐξακολούθησε:

— Τὸ ξέρετε, κύριε αἰδεσιμώτατε, πῶς εἶθε ὑποχρεωμένος νὰ μᾶς κάμετε τὴν ἀνακοίνωση ποὺ σᾶς ἐπιβάλλει μὴ διαθήκη;

— Ἀλήθεια;

— Μάλιστα! Τὸ ξέρετε πῶς ἂν ἀρνηθεῖτε, μπορούμε νὰ σᾶς καταγγείλουμε στὴ δικαιοσύνη καὶ νὰ σᾶς ἀναγκάσουμε δικαστικῶς νὰ κάμετε τὸ χρέος σας;

— Δὲν ἀναγνωρίζω κανένα τέτοιο χρέος! Τίποτα δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μὲ ἀναγκάσῃ. Ὅ, μείνω πιστὸς στὶς ἀρχές μου καὶ θὰ κάμω τὸ χρέος μου πραγματικῶς, ποὺ σ' αὐτὴ τὴν περίστασι, εἶναι νὰ ἐμποδίσω αὐτὰ τὰ ἑκατὸ ἑκατομμύρια νὰ πολυθῶν στὸν κότμο καὶ νὰ φέρουν καταστροφές! Μὰ εἶναι δυνατό νὰ παρνηθῇ ὁ Τρουκόμελ τίς ἀρχές του, τίς ἰδέες του; Τί θὰ ἔλεγαν οἱ πιστοὶ τῆς Ἐλεύθερης Σκωτικῆς Ἐκκλησίας; Νὰ μὲ καταγγείλετε, κύριοι! Ἄς πᾶω καὶ πυλακή. Δὲν μὲ μέλει!

Νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ὁ φτωχὸς αὐτὸς παπᾶς, ποὺ θυσιάσκει στὶς ἀρχές του τριαντατρία ἑκατομμύρια, εἶχε μεγαλεῖο. Ὁ Ζυχέλ τὸ ἔβλεπε καὶ τὸ ἐθαύμαζε. Μὰ ποῦ νὰ τὸ ἴδῃ κι' ὁ Ἀντιφέρ! Ἡ ἀρνήση τὸν εἶχε κάνει ἐξωφρενικόν.

— Αὐτὰ δὲν τᾶκούω ἐγώ! φώναξε ἄγρια. Καὶ σᾶς ρωτῶ γιὰ τελευταία φορά: Ναὶ ἢ ὄχι;

— Ὅχι!

— Τότε λοιπὸν, αὐτὸ τὸ γράμμα θὰ τὸ βρῶ καὶ θὰ τὸ πάρω μόνος

μου!... Ὅ, σοῦ δείξω ἐγὼ μὲ ποιὸν ἔχεις νὰ κάνῃς, κλέφτη, κακοῦργε!

Κι' ὁρμησε σπρώχνοντας δεξιὰ κι' ἀριστερά, γιὰ νὰ ψάξῃ στὴν κάμαρα καὶ νὰ βρῇ τὸ γράμμα. Ὁ Ζυχέλ κι' ὁ Ζαμπουκὸ πολεμοῦσαν νὰ τὸν κρατήσουν. Πιὸ ψυχραῖμοι αὐτοί, καταλάβαιναν πῶς ἕνα τέτοιο κίνημα μποροῦσε νὰ ἔχῃ πολὺ κακὰς συνέπειες γιὰ τοὺς. Ἀλλὰ ὁ Ἀντιφέρ ἔκανε σὰ δαιμονισμένος. Κι' ὁ παπᾶς κοίταξε αὐτὴ τὴν πάλη, τραχηγμένος σὲ μιὰν ἄκρη, μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀπάθεια. Μία στιγμὴ σήκωσε τὴ φωνή του:

— Ἀφήστε τον, εἶπε, ἄς ψάξῃ. Μόνο γράμμα δὲν θὰ βρῇ ἐδῶ μέσα!

— Τὸ ἔχετε ἄλλου; ρώτησε ὁ Ζαμπουκός, ἀφίνοντας τὸν Ἀντιφέρ, ποὺ εἶχε σταθεῖ κι' αὐτὸς γιὰ νὰ κούσῃ.

— Δὲν τὸ ἔχω πουθενά!

— Μὰ τί τὸ κάμνετε;

— Τὸ ἔκαψα!

Ἦταν ἀλήθεια. Γιὰ νὰ μὴν ὑποκύψῃ στὸν πειρασμὸ καὶ κάμῃ ποτὲ χρῆση τοῦ γράμματός ἐκείνου ποὺ μπορούσε νὰ τοῦ δώσῃ ἑκατομμύρια, ὁ αἰδεσιμώτατος Τρουκόμελ, ὁ πουριτανός, τὸ εἶχε κάψει πρὸ πολλοῦ!

Ἐ, αὐτὴ τὴν φορά, οὐρλιάζοντας, βρίζοντας καὶ βλαστημώντας, ὁ Ἀντιφέρ ὁρμησε νὰ πνίξῃ τὸν ἄθλιο, τὸν κλέφτη, τὸν κακοῦργο. Ὁ Ζυχέλ κι' ὁ Ζαμπουκὸ ἔβαλεν ὅλη τους τὴ δύναμη γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὸν μακρόχρονο. Καὶ μὲ πολλὸν κόπο κατάφεραν νὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ τὴν κάμαρα καὶ νὰ τὸν καταβάσουν τίς σκάλες...

Καὶ γύρισαν—ὄχι καὶ τόσο κανονικά αὐτὴ τὴν φορά—στὸ ξενοδοχεῖο τους, ἐνῷ ὁ Τρουκόμελ προσευχόταν, εὐχαριστώντας τὸ Θεό, ποὺ τὸν ἔκαμε ὄργανο τῆς σωτηρίας αὐτῶν τῶν δυστυχισμένων ἀνθρώπων...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ὅπου ὁ ἀναγνώστης μαθαίνει μὲ τί θαυμάσιο τρόπο ἔμαθε ὁ Ἀντιφέρ ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε.

Μία τόσο μεγάλη συγκίνηση ὁ Ἀντιφέρ δὲν μπόρεσε νὰ τὴ βαστάξῃ. Κακῶς ἔχοντας ἐφθασε στὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου οἱ σύντροφοί του ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν κρεβατώσουν καὶ νὰ φωνάξουν γιὰτὸ. Εἶχε μεγάλο πυρετὸ μὲ παραληρήματα καὶ μὲ παῖξι, νὰ βρῇ τὸν παπᾶ, νὰ τὸν πνίξῃ, νὰ τὸν κομμειάσῃ. Μὲ μεγάλο κόπο κρεβάται οἱ δικοί του. Κι' ὁ γιερὸς φοβόταν γιὰ τὸ λογικὸ του. Πραγματικῶς, αὐτὴ τὴν φορά, ὁ δυστυχισμέ-

νος κινδύνευε νὰ τὸ χάσῃ γιὰ πάντα.

Βῆμα δὲν ἔκαναν ἀπὸ κοντὰ τοῦ ὁ Ζιλδας κι' ὁ Ζυχέλ ἑλημέρα. Τὴ νύχτα τὸν φύλαγε πότε ὁ ἕνας πότε ὁ ἄλλος. Κι' ὅταν τοῦ ἐρχόταν καὶ μιὰ κρίση, ὁ Ζιλδας ἐφώναζε τὸν Ζυχέλ ἢ ὁ Ζυχέλ τὸν Ζιλδα. Ἔτσι ὁ πρῶν μαιουιέρης δὲν ἔλαθε καιρὸ νὰ ἴδῃ οὔτε τὸ Ἐδιμβούργο. Κι' ὁ μωὸς εἶχε τόση ἐπιθυμία νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ μεσαιωνικά του μνημεῖα, τοὺς πύργους του, τὰ φρούρια τοῦ καὶ προπάντων τὸ παλάτι τῆς Μαρίας Στουάρτ! Ἐπρεπε νὰ ρυθμισθῇ τὸ μνημεῖο τοῦ Βάλτερ Σκῶτ ποὺ φαινόταν ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο. Καὶ καλὰ ἂν ἦταν νὰ γιατρευθῇ ὁ φίλος του ἂν ἂν τελείωνε τρελλός; Τί δυστυχία! Ἀλήθεια ἤθελε κρέμασμα ὁ παλαβὸς ἐκεῖνος ποὺ πῆγε νὰ κάψῃ ἕνα τόσο πολυτίμο γράμμα! Ἐπειδὴ δὲν τὸ χρειαζόταν ὁ ἴδιος, ἐνόμισε πῶς μπορούσε νὰ τὸ στερήσῃ κι' ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Τί ἐγωϊσμός!

Κι' ὁ Μπέν-Ὁμάρ δὲν ἔβγαине καθόλου σχεδὸν ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο. Ἐκλαίγε κι' αὐτὸς τὸ ἑκατομμύριο ποὺ εἶχε χάσει. Γιατὶ ποῖος θὰ τοὺς ἔλεγε τώρα τὸ πλάτος καὶ πῶς θὰ πῆγαιναν στὸ νησάκι Νο 3 νὰ ξεθάψουν τὸ θησαυρὸ; Μὰ καὶ τί θὰ τραβοῦσε ἀπὸ τὸν Σκούκ, ποὺ αὐτὸς ἔχανε τὰ πάντα καὶ θὰ ξεθῶμαινε μὲ τὸν αὐτοχρηστικὸ γράφο, θεωρώντας τὸν ὑπεύθυνον ἀκόμα καὶ γιὰ τὸ κάψιμο τοῦ γράμματός ἀπὸ τὸν Τρουκόμελ! Ἐδύχως, ὁ Σκούκ, ἄμα εἶδε τοὺς συγκληρονόμους νὰ γυρίζουν ἀπρακτοὶ κι' ἔμαθε ἀκρες-μέσες τὴν ἱστορία, βγήκε ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο, χωρὶς νὰ πῇ στὸν Μπέν-Ὁμάρ ποῦ θὰ πῆγαινε. Ἐλεψε ὅλη τὴν ἡμέρα, καὶ τὴν ἄλλη, καὶ τὴν ἄλλη... Ἀφαντος ὁ γραμματικὸς τοῦ συμβολαιογράφου! Τί ἔγινε; Βλέποντας τὴν ὑπόθεσιν χαμένη, ἐφυγε ἀπὸ τὸ Ἐδιμβούργο κι' ἄφησε τὸν «προϊστάμενόν» του νὰ κάμῃ καλὰ; Ἡ τοῦ ἔτιχε κανένα δυστύχημα; Νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, λίγο ἀνησυχόσας γι' αὐτὸ ὁ Μπέν-Ὁμάρ. Μακάρι νὰ εἶχε γλυτώσει ἀπὸ

τὸ βασανιστὴ τοῦ! Ὅσο γιὰ τοὺς ἄλλους, πεσμένοι μὲ τὴν ἀρρώστεια τοῦ Ἀντιφέρ, οὔτε τὸ πῆραν καθόλου εἰδηση πῶς εἶχ' ἐξαφανισθῇ ὁ ψευτο-Ναζίμ. Μόλις καὶ μετὰ βίας ὁ Ζυχέλ κατάφερε νὰ γράψῃ λίγα λόγια τῆς Ἐνογάτης γιὰ νὰ τῆς ἀναγγεῖλῃ αὐτὴ τὴν φορά πῶς σὲ λίγο θὰ βρισκόταν κοντὰ τῆς. Ἀλλὰ οὔτε γιὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ θησαυροῦ τῆς ἔλεγε τίποτα, οὔτε γιὰ τὴν ἀρρώστεια τοῦ θειοῦ τους...

πολλὰ ἐπαινετικά σχόλια γιὰ τὸν ἄξιο κληρικόν. Μαθεύτηκε ὅμως, ἔστω καὶ ἀόριστα, ἡ ἀξιοθαύμαστη πράξη του. Καὶ στὸ ἐπόμενο κήρυμά του πῆγε τόσος κόσμος, ὥστε ὄχι μόνο ἡ ἐκκλησία πλημμύρισε, ἀλλὰ κι' ἡ μικρὴ πλατεῖα κι' οἱ δρόμοι.

Ἀνάμεσα στοὺς πολυπληθεῖς αὐτοὺς ἀκροατὲς τοῦ αἰδεσιμωτάτου Τρουκόμελ, ἦταν κι' ἕνας ξένος καμμιὰ τριανταπενταριά χρονῶν μὲ μαῦρα

μαλλιά καὶ γένεια, καὶ μὲ ψυσιγονιὰ ἀποκρουστική. Ἀγνωστο ἂν καταλάβαινε τὴ γλῶσσα, ἄκουγε ὅμως προσεκτικῶς κι' ἀκίνητος τὸ κήρυγμα, μὲ τὰ φλογερά του μάτια διαρκῶς καρφωμένα στὸν ἱεροκήρυκα. Ὅταν τὰ τελευταῖα τοῦ λόγια καλύφθηκαν ἀπὸ τὰ πιδ ζωηρὰ χειροκροτήματα, ὁ ξένος, χωρὶς νὰ χειροκροτήσῃ καθόλου, βιάσθηκε νὰ βγῇ ἔξω, σπρώχνοντας μὲ δύναμη τὸν κόσμον, γιὰ νὰ περιμένῃ τὸν αἰδεσιμώτατο στὸ περιστόλιον. Εἶχε σκοπὸ, φαίνεται, νὰ τὸν συνοδεύσῃ ὡς τὸ σπίτι του, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς ἀκροατὲς του.

Γιατὶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ θριαμβευτὴς δὲν ἐγύρισε στὴν κατοικία του μονάχος. Χιλιάδες ἀνθρωποὶ τὸν ἀκολούθησαν, ἔτοιμοι νὰ τὸν σηκώσουν στὰ χέρια. Ὁ ξένος ἦταν μαζί μ' αὐτοὺς. Μόνο ποὺ δὲν ἐφώναζε «χίπ, χίπ, οὐρρά!» οὔτε χειροκροτοῦσε σὰν τοὺς ἄλλους... Ἀπέξω ἀπὸ τὸ γνωστὸ μας παλιὸ σπίτι, τὸ πληθὸς εὐλογήθηκε ἀπὸ τὸν αἰδεσιμώτατο καὶ διαλύθηκε. Ὁ ξένος ὅμως ἔμεινε. Ἀνέβηκε σιγὰ-σιγὰ τὴ στενὴ σκάλα, πίσω ἀπ' τὸν παπᾶ, κι' ὅταν

αὐτὸς μπῆκε στὴν κάμαρά του κι' ἐκλείσε τὴν πόρτα, ὁ ἄλλος, στὸ κεφαλόσκαλο, τραβήχθηκε σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά καὶ περίμενε... Τί ἤθελε; τί θὰ ἔκανε;...

Τὸ πρῶτ, οἱ ἐνοικοὶ ἀπόρησαν ποὺ δὲν εἶδαν τὸν παπᾶ νὰ βγαίνει τὴ συνηθισμένη ὥρα. Πολλοὶ ποὺ πῆγαν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν, χτύπησαν τὴν πόρτα του, δὲν ἔλαβαν ἀπάντησιν κι' ἐφυγαν.

Τὸ μεσημέρι οἱ ἐνοικοὶ ὑποπτεύ-

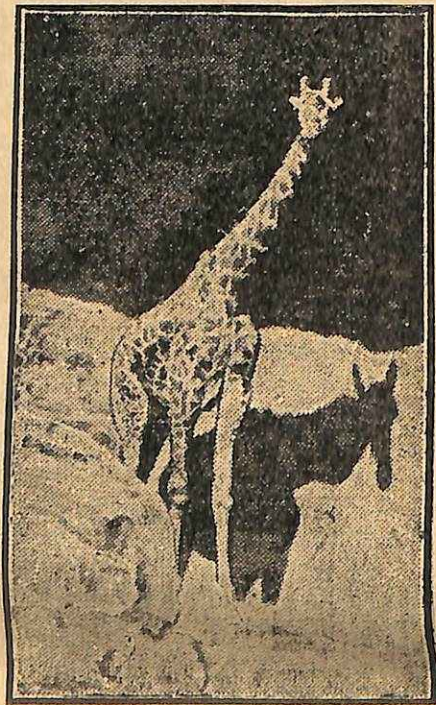
ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Τὰ τέσσερα αὐτὰ κοριτσάκια εἶναι τετράδυμες ἀδελφές, —Μόρλακ ὀνομάζονται, Ἀμερικανίδες— καὶ μοιάζουν τόσο πολὺ μεταξύ τους, ὥστε γιὰ νὰ τίς ξεχωρίζουν, ἔχει καθεμιά στὸ γιὰκὰ τῆς κεντημένο τοῦ ὀνόματός της.

Ὅσο, εἶχε ἀρχίσει νὰ διαδίδεται, στὴ συνοικία πρῶτα Κανονγκέιτ, κατόπι σ' ὅλη τὴν πόλη, πῶς ὁ αἰδεσιμώτατος Τρουκόμελ ἀρνήθηκε τὰ ἑκατομμύρια ποῦ, γι' ἄγνωστο λόγο, ἦρθαν νὰ τοῦ προσφέρουν κάποιοι ξένοι. Πιστὸς στὶς ἀρχές του, ἐνῷ μπορούσε νὰ πῇ μιὰ λέξη καὶ νὰ γίνῃ πλούσιος, δὲν θέλησε μὲ κανένα τρόπο νὰ τὸ κάμῃ. Λεπτομέρειες δὲν ἤξεραν βέβαια, οὔτε οἱ ἐφημερίδες ποὺ ἔγραφαν τὴν εἰδηση, μὲ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ

Ἐνα ἡλιόλουστο πρωῒ, στὸ Ζωολογικὸ Κῆπο τοῦ Παρισιᾶ, αὐτὴ ἡ καμηλοπάρδαλις ἔδρανε σιὰ γαϊδάρου! Φωτογραφία. Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὸν Νάρκισσον!

Τριαντάφυλλον (ναί, σιγά-σιγά θά συνηθίσης· ψευδώνυμο νά πάρης πιά μέ τόν καινούργιο χρόνο· πολύ μ' εὐχαρίστησε τὸ γραμματάκι σου) **Χιμαίρικόν** (εὐχαριστῶ πολύ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα) **Ἀλέξανδρον Κ.** **Ἀλεξόπουλον** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **Νεγκόνδς** (σὲ συγγαίρῃ πού μπήκεις ἀπ' τοὺς πρώτους· τὰ ἔλαβα δλα) **Εὐθυμον Σημαιοφόρον**, **Ἀρλίταν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 **Ὀκτωβρίου** θ' ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

«... Τὴν εὐτυχίαν τῆς Ἑλλάδος τὴν κρατεῖτε εἰς τὰ χέρια σας καὶ εἰς τὴν τσάπα σας».

I. ΜΕΤΑΞΕΣ

*Απὸ δηλώσεις τοῦ πρὸς τοὺς ἀγρότας κατὰ τὴν 2αν Ὀκτωβρίου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 280οῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 24 Δεκεμβρίου.

541. Δεξιόγλωσσος

Ἐνα νησάκι ἐδέχθηκε
Θεότητα, στὸ Αἶγατο,
—Σ' ὅλους ας εἶναι εὐνοϊκή!—
Κι' ἀμέσως βασιλόπουλο
Ἡρωϊκό, ἀρχαίο,
Νὰ βγαίῃ βλέπουμε ἀπὸ κεῖ.

542. Μεταγραμματισμός

Ἀπὸ κλέφτες ἂν φοβᾶσαι
Κλεῖνε με, σίγουρος νᾶσαι.
Μὰ μὲ λάμβδα ἀντὶ τοῦ θήτα,
Ὁργανο θά γίνω, λύτα.

543. Δημιουργία Αἰνίγματος

Σὲ κήπο δὲν φυτεύεται,
Σὲ περιβόλι ὄχι,
Μὰ ὁ κόσμος ὅλος τῷχει,
Ποῦ φτηνὰ κοστίζει.
Κι' ἂν καὶ δὲν εἶναι νόστιμο,
Ὅλα τὰ νοστιμίζει.

544. Τράπεζα

* * * * *

Ὁρίζοντίως, ἄνω πτηνὸν λάλον, κά-
τω γαλλικὴ ὀπουκία ἐν Ἀφρικῇ. Διαγω-
νίως, ἀριστερῶ ὄχληρὸν ἔντομον, δεξιῶ
βασιλίσα μῆτηρ ἡμιθέου. Καθέτως ἐξ
ἀριστερῶν, μυθολογικὸν ὄν ἢ συρίκτρα,
χροινικὸν ἐπίρρημα, προφήτης, καὶ πό-
λις τοῦ Πόντου πατρὶς φιλοσόφου.

Εὐάγγελος Δ. Δημητριάδης

545. Κρυπτογραφικὸν

1234567890 = Πρωτεύουσα
23928 = Ἀντωνία
37928 = Μετεωρολογικὸν
45828 = Πράσινον
5895978 = Ἐπίθετον
654235 = Πόλις τῆς Ἰταλίας
747885 = Πόλις τῆς Ἑλλάδος
82345 = Διμὴν νήσου
95608 = Στρώνεται
010 = Θεά.

Βεδοῦνος

546-547. Μεταμορφώσεις

1. Ἡ Σάμος διὰ 5 μεταμορφ. νά γίνῃ **Λενκάς**.
2. Ἡ Μήλος διὰ 6 μεταμορφ. νά γίνῃ **Πάτμος**.

Πρίγκιψ Σερνίν

548. Διπλῇ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμέ-
νων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον λυρικόν,
τὰ δὲ τρίτα γράμματα ἀρχαῖον ἱστο-
ρικόν :

1, Μουσικὸν ὄργανον· 2, Θυγάτηρ τοῦ
Ταντάλου· 3, Ἄλλο μουσικὸν ὄργανον·
4, Τὸν αἰσθανόμεθα τὸ θέρος· 6, Γυνή
τῆς Π. Γραφῆς· 6, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος
περίφημον· 7, Μέρους τοῦ σώματος· 8,
Νῆσος τοῦ Αἰγίου.

Αἰώνιος Θρύλος

549. Μικτὸν

αἰα - μτο - αη - κς
Εὐάγγελος Δ. Δημητριάδης

550. Γρίφος

οἱ οἱ δει δει
οἱ οἱ Κώμη μο δει
οἱ οἱ δει δει

Πρίγκιψ Σερνίν

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 32

362. Μῦς-σῦς.—363. Ἀξιός-ἄξιος.—
364. Κῦβος-βουκή.—365. Ὁ κέφαλος,
ἡ κεφαλή, τὸ κεφάλι.

366. ΣΥΡΟΣ ΝΟΣΟΣ ΛΩΤ

Ω Υ Ο Η Υ

Ν ΝΥΣ Κ ΑΝΜ Ο

Ι Υ Υ Ν Α

Χ Α Μ Ν Ο Τ Ο Σ Α Λ Σ Ο Σ

367-369. 1, Τῷ δυστυχῶντι μὴ ἐπι-
γέλα· 2, Μὴ ἐπιθυμῇ ἀλλότρια· 3, Ἐαυ-
τὸν κήδεσθαι ὁ προνοῶν ἀδελφοῦ.—370
—374. Διὰ τοῦ Ρ: ἄρμα, ἔρκος, ῥῆμα,
ἄρτος, γύρος.—375-378. Πόρος, φόρος,
σπόρος, Κόδρος.—379. Ἡ ἀρετὴ εἶναι
περιζήτητος (ἰάο, ἔτη, ἦν ε, περὶ ζι
τι, τος).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Α5'—752]

Στέφανε τῆς Δόξης, θέξου τίς δόλοθρ-
μες εὐχάς μου.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

[Α5'—753]

Εἰσέρχεται εἰς τὴν κίνησιν ἡ ΤΡΙΑΝ-
ΔΡΙΑ Π ἀποτελουμένη ἀπὸ τοὺς :
Βασιλέα τοῦ Χιούμορ, Ἀσύλληπτον
καὶ Πλοίαρχον Νέμο.

[Α5'—754]

Κατάσκοπε 33... δὲν σὲ γέλασα.
Τίς 11 ἀκριβῶς ἐπῆγα. Μαῦρο Δια-
μάντι... εἶσαι μὲ ἀξιώσεις!!!

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

[Α5'—755]

ΛΕΞΗ ΤΩΝ ΔΡΑΚΩΝ

Ἀ Διαγωνισμός! «Πόσας ἀπαντήσεις
φαντάζεσθε πὼς θά λάβουμε;» Προ-
θεσμία μέχρι 20 Δεκεμβρίου. Συμμετοχὴ
πεντάδραχμος. Δύο βιβλία, στοὺς δύο ποὺ
θὰ πετύχουν καλλίτερα. **Διεύθυνσις:**
Δνίδα Κατίνα Χαραλάμπη, Μιαούλη—Γ'φη-
λάντου, Πέτρας.

[Α5'—756]

Διαπλοκάμους, ἀλληλογραφίαι,
ἀνταλλάσσουμε τετραδιάκια. Γράψτε :
Κυρία Νίνα Ζαρίφη, Φυλῆς 5 Ἀθῆνας,
διὰ :

[Α5'—757]

Λόεγκριν, κεραμίδα!.. Δὲν λέγομαι
Μακρυκώστας (Διάπλ. βεβαιώνει), Κύ-
ρις τοῦ Ντάνσιγκ, χαριετισμούς ἀπ' τὴν
Κυρία τοῦ Ντάνσιγκ. Σύμφωνοι!

Βλάσης Ἀειθαλής

[Α5'—758]

Σιανφέυ, Τσινταίλα. continue. I do
not mind. If you want, write a let-
ter to : [Α5'—711].

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

[Α5'—759]

Τζιτζιφόνκκ, θέλεις νά ἀλληλογραφή-
σομε; Δ/σις : Νικ. Κομοδῆν (διὰ
Π. Ν), Ἀναργύρειον Σχολήν, Σπέτσας.

Πλοίαρχος Νέμος

[Α5'—760]

Διαγράφεται ἀπὸ τὸν σὺλλογόν μας ἡ
Φαουστίνα! γιὰτὶ δὲν κατόρθωσε νά
συμβιβασθῇ μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ σὺλλογου μας.

ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ

[Α5'—761]

Ποντικὲ τῶν Δουτροπόλεων, ἀπειρα
συγχαρητήρια γιὰ τὴν ἀρίστη ἐπι-
τυχία σου στὸ Πολυτεχνεῖο.

Ζουζού, Χανουμάκι, Ἀελλώ, Πουπέ

[Α5'—762]

Ε! πιταρδέλι **Κοκκινόπιπερο** (Jean),
νομίζεις πὼς θά γελάσῃς ἐμένα;

Χιονισμένο Δενδράκι

[Α5'—763]

Ομίχλη=(Κ. Α.) σ' ἀρέσουν οἱ ἄ-
σπρες μπλόκς μετὰ τίς κόκκινες γραμ-
μές; Ἀλληλογραφεῖτε;
Νεῆνις τοῦ Ἰονίου, Χιονισμένο Δενδράκι

[Α5'—764]

Παπαγαλάκι=(Α.Μ.) τί ὠραῖες ποὺ
εἶναι οἱ μπουκλίτσες σου!!!
Χιονισμένο Δενδράκι, Νεῆνις τοῦ Ἰονίου

[Α5'—765]

Φαουστίνα, Γιά ὅσα ἄδικα λὲς ἐναν-
τίον τῆς ἄλλοτης **Ζουζούς ΣΟΥ** δὲν
ἔχω νά σοῦ πῶ παρὰ ἓνα... **ντροπή ΣΟΥ.**

ΠΛΩΤΑΡΧΗΣ

[Α5'—766]

Χιωτοπούλα, ἂν ἡ φίλη σου **Φαου-**
στίνα, νομίζει ὅτι ἄδικα τὴν κατη-
γόρησα, ὅπως ἐξακολούθει νά διαδίδῃ εὐ-
ρύτατα, ἃς ὑπερασπίσῃ μονάχη τῆς τὸν
ἑαυτὸν τῆς, κι' ὄχι νάχη ἐσένα ὡς ὑπο-
βολέα.

Πλωτάρχης

[Α5'—767]

Παιδιά, τυλιχτῆτε καλά στὰ ψευδώνυ-
μά σας, γιὰτὶ σὰ σφουνας ἐφθασαν.
ἀπ' τὸ μακρινὸ τους ταξίδι οἱ **Μπετό-**
βεν, Ἀνεμοζάλη, Θαλασσόλυκος κι' ἐ-
τοιμάζονται νά σὰς ξεσκεπάσουν.

[Α5'—768]

Χαμαιλέον! Ἐκδικούμενος τὴν ἀπο-
κάλυψιν τοῦ **Μπετόβεν**, σὲ ἀποκαλύ-
πτω : Εἶσαι ὁ Κωστάς!

Ἀνεμοζάλη

[Α5'—769]

Κυρία τοῦ **Ντάνσιγκ, Βολιώτικο**
Διαβολάκι, ἀλληλογραφεῖτε; Δ/σις :
[Α5'—759]. **ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΝΕΜΟΣ**

[Α5'—770]

Λεπτὴ Καρδούλα, ἡ ἀλληλογραφία σου,
πολύ θά μ' εὐχαριστοῦσε... Δ/σις :
[Α5'—388]. **Γελαστός Ὑπολοχαγός**

[Α5'—771]

Πλανῶνται πλάνην οἰκτρὰν οἱ πιστεύον-
τες ὅτι δι' οἰονδήποτε λόγον...
ἀπεσῆρθην κινήσεως. Ἀς καγχάσω!!!
Ἀπιοχολήμενος ὢν εἰς τοιαύτην, τσοῦδε,
καὶ τηλικαύτην ἀνασχολήσεως, ὢν οὐκ ἔστιν
αὐτοῖς μέτρον, ἡ ἀριθμός, ἡ ἄλλη οἰαδῇ-
ποτε μόνάς, ἀδυνατῶ ἱκανοποιῆσθαι ὅλους,
ἐπιφύλασσόμενος ἐπ' ἀνέλω χεῖμωνά **δρι-**
μύτερος. . . Καὶ τότε, φρίξον ἥλιος καὶ
στέναξον Σελήνη. . . (ὁ ἔστι μεθερμηνεύ-
μενος : οὐαί, βραδί, παπαί, αἰαταταί, καὶ
ἄλλοιμονον καὶ τρισαλλοίμονον! . . .)

Γελαστός Ὑπολοχαγός

Υ.Γ.—Τι ἄνθρωποι, Θεέ μου!!! Δὲν
μποροῦν νά καταλάβουν ὅτι **ἰδιωτεύω!!!**;